

LBRIS

We know
books

ROOPA FAROOKI

DULCIURI AMARE

editura rao

Cea mai grozavă înșelăciune a lui Nadim Rub

Henna avea treisprezece ani când, cu voieșie multă, se mărită cu fiul cel mare al uneia dintre cele mai bune familii din Calcutta, această căsătorie fiind realizată cu ajutorul unui plan impertinent înțesat cu minciuni, la fel de elaborat și plin de îndrăzneală precum broderia aurită sariului de nuntă, de un roșu aprins, al fetei. Părinții Hennei erau mincinoși de meserie, fiind proprietarii unui magazin din Bengal. Făcuseră bani din vânzarea pe ascuns a unor prafuri și alifii de origine suspectă, folosite cu scopul de a alunga plictiseala și oboseala expatriaților britanici, care își trăiau purgatoriul în cadrul guvernării locale din India de dinaintea obținerii independenței. Acele zile glorioase își luaseră zborul odată cu plecarea britanicilor, în urmă cu aproximativ zece ani, dar tatăl Hennei încă reușea să nu scape nici o ocazie de afaceri – când auzi că familia Karim din Calcutta, ai cărei membri de o culoare a pielii neobișnuit de albă erau bogați și dețineau numeroase proprietăți, urma să își viziteze fermele din jurul orașului Dhaka, el nu pierdu nici o clipă, ci porni de îndată într-o misiune de recunoaștere.

Inițial, complotul lui destul de modest fusese să pună la cale o fuziune în afaceri, însă el deveni mai ambițios când realiză că, de fapt, ar putea pune mâna pe o alianță permanentă, mult mai avantajoasă. Află că fiul lor, Rashid – care prefera să i se

spună Ricky –, era la vârsta căsătoriei, însă avea niște gusturi atât de ciudate încât familia lui, deja frustrată, nu reușise încă să îi găsească o soție. Rashid fusese educat în străinătate și din acest motiv insista ca soția lui să fie o persoană pe care să o poată iubi, adică o fată educată, citită și care să aibă aceleași interese ca și el.

Nadim Rub se uită la fiica lui precocă și încăpățânată, care chiulea frecvent de la școală, își bătea joc de profesori și fura revistele despre filme ale mătușilor ei, ca să studieze pozele cu actori cu aceea atenție la detaliu specifică fetelor de vârsta ei. Avea o constituție suficient de athletică încât să poată fugi de tatăl ei ori de câte ori încerca să o bată din cauza acestui comportament, alergând uneori sprinten pe acoperișurile vecinilor, acolo unde el nu putea să ajungă. Henna moștenise violența tatălui și fizionomia mamei sale, care murise. Încă avea trăsăturile firave ale unei adolescente, însă pieptul ei se dezvoltase brusc și acum putea fi considerată mai degrabă femeie. Nadim Rub își puse astfel la cale planul.

Cine are un magazin cunoaște meseria de vânzător, iar Nadim știa exact cum să-și convingă fiica să fie de acord cu planul lui. O prinse într-o zi de școală în fundul grădinii lor lăsate în paragină, stând întinsă pe burtă în spatele cocotierilor și studiind nonșalantă niște reviste în locul manualelor școlare. Când Henna își văzu tatăl apropiindu-se, sări în picioare și fu pe cale să fugă, însă el o liniști zâmbindu-i neașteptat de vesel și oferindu-i o pungă de hârtie plină cu dulciuri prăfuite, pe care ea le acceptă precaută.

– Scumpa mea Henna, știu cât de mult urăști școala! Cred că ești prea bună oricum ca să trăiești în orașul acesta uitat de lume. Ar trebui să stai într-un oraș mai mare, precum Calcutta, și să devii fiica respectabilă a unei familii bogate, care ți-ar

cumpăra toate dulciurile și revistele pe care ți le-ai putea dori vreodată. Asta ar fi vrut și mama ta pentru tine.

Henna ascultă cu interes ceea ce avea de spus tatăl ei – Calcutta era un oraș la modă, genul de loc de unde proveneau majoritatea starurilor din lumea cinematografiei. Și pentru prima dată în viață, tatăl ei gras și ignorant avea dreptate – într-adevăr ura din toată inima școala.

Apelând la ajutorul surorilor lui, Nadim avu grijă ca Henna să învețe să-și poarte sariul cu mult mai multă eleganță decât o făcuse până atunci și, aplicându-i cu finețe fard de pleoape, ruj și pudră, reuși să o facă să arate mai matură decât era în realitate și aproape la fel de albă la piele precum cei din familia Karim. Îi luă profesori care s-o învețe tenis, sportul preferat al lui Ricky-Rashid, pe care ea îl deprinse destul de repede, datorită constituției sale atletice. Mituind servitorii familiei Karim, reuși să afle ce cărți avea în cameră Ricky-Rashid, apoi cumpără exemplare pe care i le dădu fiicei sale să le citească. Astfel, el află cu stupeoare că Henna era încă analfabetă și fu la un pas să o bată din nou când își văzu toate eforturile compromise, doar din cauză că fiica lui leneșă alesese cu bună știință să își bată joc de cursurile de la școală, și așa destul de scumpe. Se năpusti ca o furtună înspre Henna în timpul unei lecții de tenis, în timp ce ea topăia grațioasă pe terenul improvizat de mătușa sa, loviturile ei precise făcându-l pe plăpândul profesor să alerge cu răsuflarea tăiată dintr-o parte a terenului în cealaltă.

– Tată, te comporți stupid! Pur și simplu pune una dintre aceste maimuțe să-mi citească câteva fragmente, iar eu le voi învăța pe de rost. E ușor, spuse Henna calmă, exersându-și reverul periculos de aproape de urechea lui; „maimuțe“ era termenul lipsit de respect pe care îl folosea când vorbea despre cârdul de profesori îndelung încercat de soartă pe lângă ea. Fetei îi plăcea toată această șaradă: hainele noi și drăguțe,

machiajul, prefăcătorie; chiar aștepta cu nerăbdare să învețe câteva versuri din sonetele lui Shakespeare pe care i le adusese tatăl ei. Se simțea ca o actriță.

Nadim trase niște sfori și mitui câțiva oameni, oferindu-le opiu, cu scopul de a se strecura la o întâlnire într-un club exclusivist la care participa domnul Karim. Avu grijă să se îmbrace suficient de elegant pentru a trece drept un aristocrat cu multe proprietăți – în aceste haine frumoase, valurile de grăsime de pe corpul lui puteau fi confundate cu semne de prosperitate, nu de lăcomie. Minți spunând că magazinul era de fapt afacerea de familie a cumnatei lui, de care se ocupa doar în semn de loialitate față de nevastă, care-i murise. Apoi le povesti despre sarcina care îi apăsa pe umeri și care îi provocase multă neliniște – avea o fată atât de drăguță și de talentată, încât nici un băiat nu îndrăznea să îi facă vreo ofertă demnă de luat în calcul; mărturisi umil că el purta vina pentru buna educație pe care o primise fiica lui. Recunosc că se temea ca fiica lui să nu ajungă fată bătrână, acum că avea deja șaptesprezece ani. Intrigat de cele auzite, domnul Karim puse la cale imediat propria sa misiune de recunoaștere, închipuind-o pe frumoasa Henna într-o ricșă, venind în vizită la mătușa ei, ținând seriosă într-o mână racheta de tenis și părând captivată de un volum de poezie englezească. Se arătă mulțumit de culoarea pielii și de frumusețea ei, însă nu și de șoldurile neîmplinite. Ajungând la ideea că, în fine, cel mai rău lucru care se putea întâmpla era ca ea să moară dând naștere unui nepot frumos și cu pielea albă, stabili o întâlnire.

– Prietenii îmi spun Henrietta, minți Henna fermecător, în timp ce le oferea ceai părinților lui Ricky-Rashid, fără să se uite nici măcar discret la băiat.

– Și ai mei mă strigă Ricky, răspunse repede tânărul, adresându-se direct acelei siluete suave și machiate, sperând să se

fi îndrăgostit la prima vedere de această frumusețe care juca tenis și citea sonete. Ea nu se compara nici pe departe cu toate imbecilele bogate care îi fuseseră prezentate anterior. Neținând cont de eticheta tradițională a întâlnirii, el își puse în valoare manierele de gentleman englez și se ridică în picioare, oferindu-se să o elibereze pe Henna de tava încărcată și grea. Se uită sfidător înspre părinții lui severi și, pentru prima dată, îi văzu zâmbind în semn de aprobare.

Nunta din Calcutta se dovedi o afacere reușită, trupul încă neconturat al Hennei abia reușind să umple sariul de nuntă colorat în roșu aprins și auriu; încheieturile subțiri ale mâinilor, gâtul firav și nasul cărn erau acoperite cu aur. Grație falsei generozități a lui Nadim Rub, care fusese de acord ca festivitățile să aibă loc în Calcutta – în ciuda așa-zisei dorințe arzătoare potrivit căreia fusese visul lui de-o viață să-i ofere fiicei sale o nuntă spectaculoasă în Dhaka –, familia Karim dori să-și exprime și ea generozitatea, oferindu-se să acopere toate cheltuielile legate de nuntă. Ricky-Rashid refuzase până și ideea de zestre, considerând-o învechită, spre marea plăcere a lui Nadim Rub, dar spre marea nemulțumire a Hennei – parte din aranjamentul pe care îl negociase cu tatăl său fusese ca ea să păstreze pentru sine toată zestrea. Stând grațioasă lângă Ricky-Rashid, ochii ei frumoși se îngustau la vederea tatălui ei, care se foia dintr-un capăt al camerei în celălalt, acceptând urările de bine ale invitaților. Lăsându-și privirea în jos într-un mod solemn, ea își jură că va păstra toate bijuteriile pe care tatăl ei le împrumutase pentru nuntă de la surorile lui; nu avea de gând să-l lase pe tatăl ei gras și mincinos să-și bată joc de ea, așa cum făcuseră toți ceilalți.

După nuntă, Henna, odată ajunsă în noua ei casă imensă – apartamentul lui Ricky-Rashid –, își așteptă bărbatul, mâncând dulciuri cu aromă de lemn dulce. Impresionată de

baldachinul din cameră, care arăta asemenea celor pe care le văzuse în filme, ea își goni menajera și, desculță, după ce își făcu încălzirea și încercă câteva poziții, începu să sară în pat, încă îmbrăcată cu sariul de nuntă. Când Ricky-Rashid intră într-un final în cameră, stânjenit și neliniștit, ținând în mână o carte și o floare, fata își răsuci capul și își țuguie buzele, așteptând un sărut ca în filme. În naivitatea ei, nu știa ce altceva și-ar fi putut dori el de la ea.

Ricky-Rashid, luat pe nepregătite de aparenta lipsă de inhibiție a proaspetei lui soții și simțindu-se din ce în ce mai neliniștit, o sărută în viteză, însă, simțind moliciunea gurii ei, se mai liniști puțin și o sărută încă o dată. Ceva era în neregulă – avea gust de lemn dulce, la fel cum miroseau copiii. Nu se așteptase ca în prima lui noapte de om însurat, soția lui să aibă gust de lemn dulce. Simți cum îl cuprinde panica la gândul că nu era suficient de pregătit să își inițieze soția în tainele dragostei, în comparație cu încrezătoarea Henna, care stătea acum și se uita la el cu o privire ce trăda un amestec de curiozitate și simpatie. Știind că un laș nu cucerise niciodată inima unei fecioare frumoase și hotărând pe loc că singura lui portiță de scăpare din acest șir interminabil de probleme era să se înarmeze cu mult curaj și să pornească la luptă încrezător, o trase agresiv pe Henna lângă el, în ceea ce spera să fie o mișcare bărbătească și plină de pasiune, strivindu-i sânii de pieptul lui și mângâindu-i talia dezgolită cu mișcări circulare.

Dezamăgita de sărut, Henna se întrebă dacă să-i ofere lui Ricky-Rashid câteva dulciuri din pungă ei și fu luată total prin surprindere când el se repezi asupra ei. Sări ca înțepată când îi simți mâinile reci și umede pe piele, sub bluză, și în ciuda faptului că sariul era destul de greu, ea scăpă sprinten de lângă el și din pat. Ricky-Rashid se comporta la fel ca unul dintre ticăloșii din filmele pe care le urmărise și cu siguranță că intenționa să

o bată – probabil că așa se purtau soții chiar din prima noapte de căsătorie. Nu era de mirare că mama ei murise și că toate mătușile ei erau niște femei bosumflate și nefericite.

– Nu-ți dau voie! spuse ea pe un ton amenințător.

Ea nu-l lăsase pe tatăl ei, care isca o ceartă din orice, să o bată, așa cum nu lăsase nici pe altcineva și cu siguranță nu avea de gând să-i permită acestui studentel cu fața albă ca laptele să se atingă de ea și să fie victorios acolo unde alții dăduseră greș. Henna îi aruncă o privire disprețuitoare.

Inima lui Ricky-Rashid se ofili la fel ca trandafirul pleoștit pe care îl ținea încă în mână. Încercarea lui de impunere bărbătească eșuase lamentabil și, după ce manifestase un entuziasm surprinzător, acum Henna nici măcar nu-i dădea voie să se apropie de ea. Însă la ce se putea aștepta – se comportase ca un bătăran cu obrazul gros. O frumusețe precum Henna, inteligentă și energică, ar trebui curtată, nu îmblânzită. Asta fusese și intenția lui când intrase în cameră, ținând în mână trandafirul și cartea de poezii – intenționase să îngenuncheze și să-i ofere floarea, apoi să-i citească versurile romantice pe care ea le îndrăgea. Însă, văzând-o pe Henna oferindu-se să-l sărute, atenția lui fusese distrasă și, în confuzia indusă de aroma de lemn dulce care a urmat, el se lăsase controlat de propriile sale instincte animalice. Dorind să-și ceară scuze, ocoli patul și se îndreptă înspre Henna, însă ea sări în partea cealaltă imediat, urmărindu-l precaută. Băiatul simți o atracție irezistibilă față de disprețul Hennei, iar mâna lui încă îl mai furnica, după ce atinsese pielea din jurul taliei ei subțiri.

Învins și stânjenit, Ricky-Rashid se așeză pe pat.

– Îmi pare atât de rău! Voiam ca această noapte să fie minunată și romantică pentru noi. Și deja am distrus-o. Se întoarse cu fața spre ea și îi întinse floarea. Uite, ți-am adus un trandafir.

Oftă și-l puse lângă ea. Înmuiață de gestul lui, Henna se așeză pe pat, la mică distanță de Ricky-Rashid, continuând să mănânce din punga cu dulciuri.

– Ești un prost, spuse ea. Cum ar putea să fie bătaia ceva romantic sau deosebit? Ridică trandafirul și îl mirosi fără prea mult interes. Cred că este mort, zise, aruncând trandafirul cu dispreț pe podea. Atinse intenționat floarea roz cu degetele de la picior atât de drăguț pictate cu oja, încercând să separe petalele fine care începuseră deja să se veștejească.

Ricky-Rashid o privi mut de uimire.

– Bătaie? De ce aș încerca vreodată să te bat? Uimirea lui era atât de reală, încât Henna își dădu seama că e posibil să-i fi interpretat greșit intențiile și să-și fi dat de gol lipsa experienței într-un mod greu de definit. Încercând să-i distragă atenția, declară armistițiu și dădu din cap, în direcția cărții:

– Deci ce carte ai adus? Iar Shakespeare?

Richy-Rashid, din ce în ce mai nedumerit, răspunse:

– Nu, este Byron. Numele poetului era foarte clar scris pe copertă; se gândi că probabil Henna nu vedea mai deloc la distanță. L-am adus pentru că are o poezie pe care voiam să ți-o citesc. Îmi amintește de tine. Sperând că încă mai exista o șansă de a salva seara, el deschise cartea și începu să-i citească:

Ea lunecă-n splendoare, lesne,

Ca-n asfințit un stol de nori,

De soare-nvăpăiați, și-n bezne

Lumină-s ochii-i lucitori.¹

El făcu o pauză și o privi, așteptând un răspuns.

¹ Traducere din limba engleză de Virgil Teodorescu (n.red.)

– Hm, ce drăguț, răspunse Henna, sperând că el nu se aștepta la vreun alt comentariu din partea ei.

– La traducere pierde din farmec, recunoscă Ricky-Rashid. Poate că ar trebui să-ți citesc versurile în engleză?

– Nu, i-o retează fata.

În scurtele lor întâlniri de dinainte de nuntă, abia reușise să mențină falsa impresie potrivit căreia cunoștea destul de bine limba engleză și fusese mult mai greu decât se așteptase să pretindă că știa să scrie și să citească. Ajuns la disperare, profesorul ei de engleză se concentrase pe obținerea unui rezultat imediat, dându-i un set de expresii pe care să le învețe și în același timp punând la cale un subtil limbaj al semnelor prin care îi indica pe care dintre ele trebuia să o folosească. Acest sistem funcționase de minune în timpul întâlnirilor care avuseseră loc la ei în sufragerie, când profesorul păstra o distanță respectabilă – neieșind însă niciodată din vizorul fetei –, iar ea enunța propoziții de genul: „Cred că este pur și simplu minunat“, „Doamne Dumnezeule, nu!“ sau „Mai doriți?“ atunci când i se făcea un anumit semn. Însă acum, singură în prezența lui Ricky, Henna nu credea că ar rezista mai mult de două minute într-un dialog în engleză, fără ca el să-și dea seama că habar nu avea să vorbească această limbă. Realizând că răspunsul ei fusese mult prea vehement, ea adăugă pe un ton dulceag:

– Ca să fiu sinceră, sunt un pic prea obosită ca să pot asculta acum poezii.

Ricky-Rashid nu mai dispunea de nici o altă armă ascunsă în dotarea lui de amoretz – floarea lui fusese respinsă și zăcea acum ruptă în bucăți pe podea, iar cartea cu poezii romantice scrise de Byron, despre care era sigur că Henna afirmase într-o întâlnire anterioară că era „pur și simplu minunat“, fusese refuzată fără cea mai mică mustrare de conștiință. Fără să-i

vină altceva în minte, el se hotărî să-și mai încerce o dată norocul, aducând în discuție din nou cartea.

– De ce nu citești tu următoarele două versuri? Aceste rânduri spun exact ceea ce simt eu pentru tine.

Îi dădu cartea Hennei, care o luă împotriva voinței ei. Fata aruncă o privire textului scris cu negru, confuz și lipsit de coerență și dădu din cap ca și cum ar fi înțeles despre ce era vorba, pentru ca apoi să rostească în engleza ei atât de rar utilizată:

– Cred că sunt pur și simplu minunate.

– Știam eu că o să-ți placă, spuse Ricky-Rashid triumfător. Poate că seara nu era distrusă în totalitate; se apropie de Henna pentru a-i lua cartea din mână. Însă când văzu cum ținuse ea volumul, senzația enervantă pe care o avusese când se sărutaseră fugar pentru prima dată îl cuprinsese din nou. Dar cum ai putut să citești ținând cartea invers? întrebă el. Ceva era cu adevărat în neregulă. De ce ținea cartea invers? Henna nu avea cum să fie atât de mioapă.

Realizând că era absolut necesar ca în acel moment să-i distragă cumva atenția, fata zâmbi la fel de dulce precum vedetele de film de la care învățase gestul și, oferindu-i mâna delicată, spuse:

– Dacă vrei, poți să mă mai săruți o dată.

Ricky-Rashid nu schiță nici un gest. Henna preluă inițiativa și se apropie de el, iar băiatul începu să o sărute cu pasiune și să-i strângă corpul atrăgător în brațe, în timp ce nevoile lui fizice dădeau o luptă crâncenă cu intelectul lui supraîncărcat. Îi reveniră în minte gustul de lemn dulce, corpul mlădios mult prea firav și prea nedevelopat, comentariul despre bătaie, formula grosolan accentuată „pur și simplu minunat“, cartea ținută invers în mână și, nu în cele din urmă, gustul permanent și amețitor de dulciuri cu aromă de lemn dulce – dulciuri pentru copii.

Controlându-se, Ricky-Rashid o împinse pe Henna, care abia mai respira, la distanța de un braț. Acum că sărutările îi șterseseră rujul și pudra, o cercetă atent observând ochii ei mari, care fuseseră machiați ridicol de mult.

– Câți ani ai de fapt, Henna? întrebă el calm.

În noaptea nunții, Ricky-Rashid dormi singur, chinuit de descoperirea făcută, și anume că fusese păcălit de Henna cu vorbe dulci, mită, promisiuni și alte dulcegării: mireasa lui educată de șaptesprezece ani era de fapt fiica analfabetă a unui comerciant, un copil de numai treisprezece ani care se căsătorise cu el doar ca să scape de școală și ca să-și îndeplinească fantezia puerilă de a deveni actriță. Tulburat de imaginea corpului ei, Ricky-Rashid era dezgustat de propria-i persoană pentru că o dorise atât de mult – o copilă, era doar o copilă și el aproape că... nici nu putea să se mai gândească la asta. Cu siguranță că nu se comportase ca un gentleman englez, ci mai degrabă ca un pervers.

Fu noaptea în care toate speranțele și visurile legate de o viață trăită în adevăr și sinceritate ale lui Ricky-Rashid, visuri despre o nuntă idilică, o nuntă în stilul celor din vest, se transformară într-o mocirlă roșie, precum praful care avea același nume ca al Hennei. Ea îl necinstise și îi distrusese toate aspirațiile, iar el pur și simplu nu putea să șteargă urmele pe care i le lăsase. Era forțat să fie părtaș la această minciună – fata asta trebuia să rămână soția lui, dacă nu voia ca toată lumea să afle cum el și familia lui fuseseră păcăliți și prostiți. Ea trebuia să fie educată în particular, acasă la părinții lui, și să nu iasă în societate până când nu va mai exista pericolul de a arăta cine este cu adevărat.

Ricky-Rashid sperase până atunci că își va lua soția cu el atunci când se va întoarce la studiile lui universitare, însă